

ENTER!

THE HEROES OF OLYMPUS

THE LOST HERO

วีรบุรุษผู้สาบสูญ

I

RICK RIORDAN

แต่เฮลีย์และแพทริก ผู้คอยรับฟังเรื่องราวเป็นกลุ่มแรก
หากขาดพวกเขาก็คงไม่มีค่ายฮาล์ฟบลัดในวันนี้

I

เจสัน

เจสันเจอวันหลายๆ ตั้งแต่ก่อนที่เขาจะถูกไฟช็อตเสียอีก

เขาตื่นขึ้นมาบนเบาะหลังของรถโรงเรียนคันหนึ่ง ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าตัวเองอยู่ที่ไหน แถมยังจับมือกับเด็กผู้หญิงซึ่งเขาไม่รู้จักอยู่อีกต่างหาก นั่นไม่ใช่ส่วนที่ช่วยแตกหрок เด็กผู้หญิงคนนี้น่ารักดี แต่เขานึกไม่ออกจริงๆ ว่าเธอเป็นใคร หรือเขามาทำอะไรอยู่ตรงนี้ เขายึดหลังตรงและเอามือขยี้ตา พยายามขบคิด

ตรงที่นั่งด้านหน้ามีเด็กๆ นั่งกระจัดกระจายกันอยู่ราวยี่สิบกว่าคน บ้างกำลังฟังไอพอด บ้างกำลังคุยกัน บ้างก็กำลังหลับอยู่ พวกเขาดูอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเจสัน...ซึ่งก็คือสิบห้า หรือว่าสิบหกกันนะ โอเค นั่นล่ะที่น่ากลัว เขาไม่รู้ว่าตัวเองอายุเท่าไร

รถโรงเรียนแล่นโยกโยนไปตามถนนตะปุ่มตะป่ำ นอกหน้าต่างเป็นทะเลทรายที่ทอดตัวยาวใต้ท้องฟ้าสีน้ำเงินสว่างจ้า เจสันมั่นใจมากกว่าบ้านของเขาไม่ได้อยู่ในทะเลทรายแน่ๆ เขาพยายามนึกย้อนกลับไปถึง...สิ่งสุดท้ายที่เขาจำได้...

แล้วเด็กผู้หญิงคนนั้นก็บีบมือเขา "เจสัน นายเป็นอะไรหรือเปล่า"

เธอสวมกางเกงยีนส์สีซีด รองเท้าเดินป่า และเสื้อแจ็กเก็ตขนแกะสำหรับเล่นสโนว์บอร์ด ผมสีน้ำตาลช็อกโกแลตถูกตัดให้ดูกระเซิงๆ โดยมีเปียเส้นเล็กขนาบอยู่ข้างใบหน้า เธอไม่แต่งหน้าเลย เหมือนว่าไม่ต้องการดึงดูดความสนใจ

ของผู้คน แต่มันไม่ได้ผลหรอก เพราะเธอสวยมากเกินไปล่ะ สีของดวงตาคู่นั้น ดูราวกับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เหมือนภาพในกล้องคาไลโดสโคป...เดี๋ยวก็เป็นสีน้ำตาล เดี่ยวก็เป็นสีฟ้า เดี่ยวก็เป็นสีเขียว

เจสันปล่อยมือเธอ "เออ ฉันไม่คิดว่า..."

แต่แล้วครู่หนึ่งก็ตะโกนมาจากด้านหลังของตัวรถ "เอละเจ้าพวกโก๋อ่อน ฟังทางนี้!"

ชายคนนั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นโค้ช หมวกเบสบอลบนศีรษะถูกดึงลงมาต่ำ จนดูเหมือนเห็นแค่ดวงตาวาววับของเธอ อีกทั้งยังไว้เคราและหย่อมเล็กๆ ที่ใต้คาง และมีสีหน้าบอกบุญไม่รับราวกับเพิ่งไปกินอะไรที่ขึ้นรามา แขนกับหน้าอกเจ้าเนื้อของเขาคับแน่นอยู่ใต้เสื้อยืดคอปกสีส้มแปริต์ กางเกงวอร์มผ้าในลอนกับ รองเท้าไนกี้ของเขาเป็นสีขาวปลอด เขาแวนนกหวีดเอาไว้ที่คอ และเหน็บโทรโข่ง เอาไว้กับเข็มขัด คงจะดูน่ากลัวมากทีเดียวถ้าเขาไม่ได้มีส่วนสูงแค่หัวฟุตกับอีกศูนย์นิ้ว ตอนที่เขายืนอยู่บนทางเดินระหว่างที่นั่ง นักเรียนคนหนึ่งตะโกนขึ้นมาว่า "โค้ชเฮดช่วยยืนหน่อยได้ไหมครับ!"

"ฉันได้ยินนะ!" โค้ชกวาดตามองหานักเรียนปากดีคนนั้น และเมื่อสายตามาหยุดอยู่ที่เจสัน สีหน้าของเขาก็ถึงมึนยิ่งกว่าเดิม

เจสันรู้สึกเสียส้นหลังวาบ โค้ชต้องรู้แน่ๆ ว่าเขาไม่ควรมาอยู่ตรงนี้ อีกเดี๋ยว ก็คงเรียกตัวเขาออกไปถามว่ามาทำอะไรบนรถบัส...ซึ่งเจสันไม่รู้คำตอบเลย

ทว่าโค้ชเฮดจกกลับมองไปทางอื่นแล้วกระแอม "อีกห้านาทีก็จะถึงแล้ว! อยู่กับคู่ของตัวเองล่ะ อย่าทำซีการบ้านนาย แล้วถ้าเด็กตัวดีคนไหนสร้างปัญหา ในทรีปนี้ละก็ ฉันจะเป็นคนส่งพวกเธอกลับโรงเรียนแบบเหdutๆ ให้เอง"

เขาหยิบไม้เบสบอลขึ้นมาทำท่าตีโฮมรัน

เจสันหันไปมองเด็กผู้หญิงที่นั่งอยู่ข้างๆ "เขามีสิทธิ์พูดแบบนี้กับพวกเรา ด้วยเหรอ"

เธอยกไหล่ "ก็ทำประจำแหละ เพราะนี่คือโรงเรียนวิลเดอร์เนสนะ ที่ซึ่ง 'เรา'รักและดูแลบุตรหลานของท่านดุจสัตว์ป่า"

เธอพูดราวกับว่าเป็นมุกตลกซึ่งทั้งคู่เคยเล่นกันมาก่อนแล้ว

"ต้องมีเรื่องเข้าใจผิดแน่" เจสันพูด "ฉันไม่ควรมาอยู่ที่นี่"

แล้วเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่หน้าเจสันก็หันมาหัวเราะ "อ้อ ใช่เลย เจสัน เราทุกคนถูกใส่ร้าย! ฉันไม่ได้หนีออกจากบ้านหรอก! ไฟเพอร์ก็ไม่เคยขโมยรถปีเอ็มดับเบิลยูเหมือนกัน"

เด็กผู้หญิงคนนั้นหน้าแดงขึ้นมา "ฉันไม่ได้ขโมยรถจริงๆ นะลิโอ!"

"อ้อ ฉันลืมไปไฟเพอร์ เธอเคยเล่าให้ฉันฟังว่ายังงั้นนะ เธอ 'เกลี้ยกล่อม' คนขายจนขายอมให้เธอยืมรถไปขับเล่นใช่ไหม" แล้วลิโอก็เลิกคิ้วให้เจสันราวกับจะถามว่า นายเชื่อเรื่องนี้ลงหรือ

ลิโอดูเหมือนภูตเอลฟ์ของซานต้าที่มีเชื้อสายละติน เขามีผมหยักศกสีดำ หูเรียวแหลม ใบหน้าที่ดูร่าเริงเหมือนเด็ก และรอยยิ้มซุกซนที่ทำให้ดูออกทันทีเลยว่าคุณไม่ควรไว้วางใจให้เขาถือไม้ขีดไฟหรือของมีคม นิ้วเรียวยาวที่แลดูคล่องแคล่วของเขานั้นไม่เคยอยู่นิ่ง...เดี๋ยวก็เคาะเบาะนั่งรัวๆ เดี่ยวก็จับปอยผมไปเหน็บไว้หลังใบหู เดี่ยวก็จับกระดุมเสื้อแจ็กเก็ตทหารเล่น ถ้าเด็กคนนี้ได้เป็นไฮเปอร์อยู่ก่อนแล้ว เขาก็คงกำลังเมาน้ำตาลหรือกาแฟในในระดับที่น่าจะทำให้กระป๋องสักตัวหัวใจวายได้เลยทีเดียว

"ยังไปก็ตาม" ลิโอพูดต่อ "ฉันหวังว่านายจะมีที่พักบ้านนะ เพราะฉันเอาของตัวเองไปทำเป็นกระสุนสำหรับยิงด้วยหลอดกาแฟตั้งแต่เมื่อหลายวันก่อนแล้ว ทำไมนายถึงมองหน้าฉันอย่างนี้ล่ะ มีใครเอาปากกามาวาดหน้าฉันอีกแล้วใช่ไหมเนี่ย"

"ฉันไม่รู้จกนาย" เจสันเอ่ย

ลิโอก็ยิ้มล้อเลียน "แน่นอนสิ ฉันไม่ใช่เพื่อนซี้ของนายหรอก ฉันเป็นร่างโคลนจอมชั่วร้ายของเขาต่างหากล่ะ"

"สิโอ วัลเดส! ไค้เซดจ์ตะโกนมาจากข้างหน้า "ตรงนั้นมีปัญหาอะไรกันรี"

ลิโอขยับตาให้เจสัน "นายคอยดูนะ" แล้วเขาก็หันไปทางหน้ารถ "ขอโทษครับ ไค้ซ! ผมไม่ค่อยได้ยินเลย คุณช่วยใช้โทรโข่งหน่อยได้ไหมครับ"

ไค้เซดจ์ทำเสียงฮึดฮัดด้วยความชอบใจเหมือนรอโอกาสนี้มานานแล้ว เขาปลดโทรโข่งออกมาจากเข็มขัดแล้วออกคำสั่ง "แต่เสียงของเขากลับฟังดูเหมือน

เสียงของดาร์ธ เวเดอร์* พวกเด็กๆ เลยพากันฮาแตก ได้หัวเราะอีกครั้ง แต่ครั้งนี้
โทงีงกลับส่งเสียงออกมาว่า "วู้วร้องมอออ!"

พวกเด็กๆ หัวเราะร่วน แล้วได้ซึกก็กระแทกโทงีงลงบนเบาะ "วัลเดธ!"

ไฟเพอร์ก็ลั่นหัวเราะเอาไว้ "พระเจ้า ลีโอ นายทำได้ยังไงนะ"

ลีโอหยิบใบควงปากแจกอันจิ๋วออกมาจากแขนเสื้อ "เพราะฉันเก่ง
ไม่เหมือนใครไง"

"พวกนาย เอาจริง ๆ นะ" เจสันขอร้อง "ฉันมาทำอะไรที่นี่ เรากำลังจะไปไหน
กัน"

ไฟเพอร์ขมวดคิ้ว "เจสัน นายพูดเล่นรีเปล่า"

"เปล่าล่ะ ฉันไม่รู้เลยว่า..."

"อ้อ โซลี เขาต้องพูดเล่นแน่ๆ" ลีโอว่า "เขาคงพยายามเอาคืนเรื่องที่ฉัน
เอาครีมโกนหนวดไปทาบนเกลลืออยู่นะสิ โซใหม่"

เจสันมองลีโอด้วยสีหน้างุนงง

"ไม่ล่ะ ฉันคิดว่าเขาพูดจริง" ไฟเพอร์พยายามจับมือเจสันอีกครั้ง แต่เขา
ชักมือกลับ

"ขอโทษ" เจสันพูด "ฉันแค่...ฉันไม่..."

"พอทันที!" ได้ซึกเฮดจ์ตีตะโกนมาจากข้างหน้า "เจ้าพวกแถวหลังล่ะ พวกเธอ
เป็นเวรทำความสะอาดหลังอาหารกลางวันไปเลยไป!"

เด็กคนอื่นๆ พากันโห่ร้องดีใจ

"กะแล้วเชียว" ลีโอปนอุบ

แต่ไฟเพอร์ยังคงมองเจสันอยู่ เหมือนยังตัดสินใจไม่ได้ว่าตัวเองควรรู้สึก
เสียใจหรือเป็นห่วงดี "หัวนายไปกระแทกอะไรมารีเปล่า นายไม่รู้จริงๆ เหรอว่า
พวกเราเป็นใคร"

เจสันชักไหล่อย่างจนปัญญา "มันแยกว่านั่นอีก ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
ฉันเป็นใคร"

* Darth Vader ตัวละครจากเรื่องสตาร์วอร์ส (Star Wars)

รถโรงเรียนมาส่งพวกเขาที่หน้าอาคารปูนสีแดงหลังใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะเป็นพิพิธภัณฑ์ มันตั้งอยู่ท่ามกลางความรกร้างว่างเปล่า นี้อาจจะเป็นคอนเซ็ปต์ของมันก็ได้ พิพิธภัณฑ์ความรกร้างว่างเปล่าแห่งชาติ เจสันคิด สายลมเย็นหอบหึ่งพัดอยู่ในทะเลทราย เจสันไม่ได้สนใจเสื้อผ้าที่ตัวเองสวมใส่อยู่มากนัก แต่มันไม่ได้อบอุ่นพอเลย ที่เขาสวมอยู่ตอนนี้ก็คือกางเกงยีน รองเท้าผ้าใบ เสื้อยืดสีม่วง และเสื้อแจ็คเก็ตกันลมบางๆ สีดำตัวหนึ่ง

"ฉันฉันจะตีความให้คนที่ความจำเสื่อมนะ" ลีโอพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังที่ทำให้เจสันคิดว่ามันจะต้องไม่จริงจังแน่ๆ "พวกเราามาเข้าเรียนที่ 'โรงเรียนวิลเดอร์เนส...'" ลีโอทำมือเป็นเครื่องหมายคำพูด "ซึ่งหมายความว่าเราเป็น 'เด็กเกร' ครอบครัวยุคของนาย หรือไม่กี่ศตวรรษ หรืออาจจะเป็นใครสักคน ได้ตัดสินใจว่านายมันเป็นตัวปัญหามากเกินไป เลยส่งนายมายังเรือนจำอันแสนจะน่ารักแห่งนี้...โทษที หมายถึง 'โรงเรียนประจำ' นะ...มันตั้งอยู่ในรักแร้ของอเมริกา* รัฐเนวาดา ซึ่งเป็นที่ที่นายจะได้เรียนรู้ทักษะเกี่ยวกับธรรมชาติอย่างการวิ่งผาดกระโดดเพอร์วันละสิบไมล์ หรือการเอาดอกเดซี่มาถักเป็นหมวกอะไรแบบนี้! และเนื่องในโอกาสพิเศษ วันนี้เราเลยได้มาทัศนศึกษาเพื่อ 'เสริมสร้างความรู้' กับโค้ชเฮดจ์พีชอธิบาศาฏูระเย็บด้วยไม้เบสบอล นายพอจะนึกอะไรออกบ้างรึยัง"

"ไม่เลย" เจสันเหลือบมองเด็กคนอื่นๆ ด้วยความหวาดกลัว พวกเขา มีกันยี่สิบคนได้ ครึ่งหนึ่งในนั้นเป็นผู้หญิง และไม่มีใครดูเป็นอาชญากรตัวเฒ่าเลย เจสันนึกสงสัยว่าพวกเขาไปทำอะไรมาได้ถึงถูกส่งมาอยู่โรงเรียนดัดสันดาน เจสันยังนึกสงสัยอีกด้วยว่าแล้วตัวเขาเองล่ะทำไมถึงได้มาอยู่กับเด็กพวกนี้

ลีโกลอกตา "นายจะเอาแบบนี้แน่ใช่ไหม ก็ได้ เราสามคนมาเข้าเรียนเทอมนี้ด้วยกัน แถมยังซึ่กันสุดๆ นายมักจะทำตามที่คุณบอกทุกอย่าง คอยเอาอาหารว่างมาให้ฉัน และชอบทำงานแทนฉัน..."

"ลีโอ!" โฟเฟอร์ตวาดขึ้นมา

"ก็ได้อ่ะ ส่วนหลังนั้นช่างมัน เอาเป็นว่าเราเป็นเพื่อนกันจริงๆ? แต่คือโฟเฟอร์"

* Armplit of America หรือรักแร้ของอเมริกา เป็นอีกชื่อหนึ่งของเมือง Battle Mountain ในรัฐเนวาดา ซึ่งชื่อนี้ถูกใช้ในคอลัมน์ 'Why Not the Worst?' ในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นโพสต์ปี 2001

กับนายนะเป็นมากกว่าเพื่อนนิดหน่อย ช่วงสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา..."

"ลีโอ พอได้แล้ว!" ไฟเฟอร์หน้าแดงก่ำ ส่วนเจสันเองก็รู้สึกใบหน้าร้อนผ่าว ถ้าได้เป็นแฟนกับเด็กผู้หญิงอย่างไฟเฟอร์จริงๆ เขาก็น่าจะจำได้สิ

"เขาต้องการความจำเสื่อมหรืออะไรแบบนี้แน่ๆ" ไฟเฟอร์พูดขึ้น "เราต้องไปบอกใครสักคนแล้ว"

ลีโอแค้นหัวเราะ "ใครดีล่ะ โค้ชเฮตจ์หรือ เดียวเขาก็ได้ลองรักษาเจสันด้วยการตบกะโหลกหรือ"

โค้ชที่ว่ายืนอยู่หน้ากลุ่มเด็กๆ กำลังตะโกนออกคำสั่งพลางเป่านกหวีดเพื่อบอกให้ทุกคนตั้งแถว แต่เขาชอบหันมามองเจสันด้วยใบหน้านุดบึ้งบอยเหลือเกิน

"ลีโอ เจสันต้องการความช่วยเหลือนะ" ไฟเฟอร์ยื่นกราม "สมองของเขาคงได้รับการกระทบกระเทือน หรือไม่ก็..."

"โเย ไฟเฟอร์" เด็กผู้ชายคนหนึ่งผละออกมาจากกลุ่มที่กำลังเดินเข้าไปในฟิสิกส์ เขาเข้ามาแทรกกลางระหว่างเจสันกับไฟเฟอร์ ทั้งยังกระแทกลีโอจนล้มอีกด้วย "อย่ามัวไปคุยกับเด็กกากพวกนี้เลย เธอเป็นคู่หูทำงานของฉันนะ จำได้ไหม"

เด็กคนนี้มีผมสีเข้มซึ่งตัดเป็นทรงซูเปอร์แมน มีผิวสีแทน และมีฟันขาวเจิดจ้าจนน่าจะมีป้ายเตือนว่า 'อย่าจ้องตรงๆ อาจทำให้ตาบอดถาวรได้' เขาสวมเสื้อกีฬาทีมดลีส ความบอยส์ กางเกงยีนทรงความบอย และรองเท้าบูต เขายืนอย่างกับว่าตัวเองเป็นเทพบุตรผู้พาค้าวใจสาวๆ ในโรงเรียนดัดสันดานซะอย่างนั้น เจสันรู้สึกเกลียดเขาในทันที

"ไปให้พ้นนะดีแลน" ไฟเฟอร์ส่งเสียงฮึดฮัดด้วยความไม่พอใจ "ฉันไม่ได้ชอบจับคู่กับนายซะหน่อย"

"อ้อ แต่มันก็เป็นไปแล้วละ นี่เป็นวันโชคดียของเธอเลยนะ!" ดีแลนคล้องแขนไฟเฟอร์แล้วลากเธอไปยังทางเข้าฟิสิกส์ ไฟเฟอร์หันมาส่งสายตามองพวกเขาเหมือนกับจะพูดว่า *โธ่พระเจ้าวรวจที*

ลีโอลุกขึ้นปัดเนื้อปัดตัว "ฉันเกลียดไอ้หมอนั่นจริงๆ" เขายืนแขนให้เจสัน

เหมือนกับจะชวนให้วิ่งกระโดดโลดเต้นเข้าไปข้างในด้วยกัน " 'ฉันคือดีแลน ผู้ดูแลสนามจะเท่านั้นก็อยากเป็นแฟนกับตัวเองเลย แต่ก็คิดไม่ออกว่าจะทำได้ยังไง! เธออยากมาเป็นแฟนกับฉันแทนไหมล่ะ? นี่เป็นโอกาสของเธอแล้วนะ! "

"ลีโอ" เจสันเอ่ย "นายนี้เพี้ยนชะมัด"

"ใช่เลย นายชอบบอกแบบนี้อยู่บ่อยๆ" ลีโอยิ้มกว้าง "แต่ในเมื่อนายจำฉันไม่ได้ นั่นก็แปลว่าฉันสามารถเอาชนะเขาได้ มาเล่นใหม่ได้นี่นา ไปกันเถอะ!"

เจสันคิดในใจว่าถ้าเขามีคนคนนี้เป็นเพื่อนสนิทจริงๆ ชีวิตของเขาคงจะเละเทะมากทีเดียว แต่สุดท้ายเขาก็เดินตามลีโอเข้าไปในพิพิธภัณฑ

พวกเด็กๆ เดินเข้าไปในอาคารหลังนั้น บางครั้งก็หยุดตรงนั้นตรงนี้เพื่อฟังโค้ชเฮดบรรยายผ่านโทรโข่งที่ทำให้เสียงของเขาเป็นเหมือนเสียงของซิลลอร์ด* หรือบางทีก็โผล่ออกมาเป็นระยะๆ ว่า "หมู่อึ้งอู๊ดดด"

ลีโอยังคงหยิบนิอต สลักเกลียว และหลอดล้างไปจากกระเป๋าสื่อแจ็กเก็ตทหารออกมาประกอบเล่น เหมือนเขาต้องคอยหาอะไรทำอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้มือไม่ว่าง

ส่วนเจสันก็แอบแกล้งกันว่าสนใจสิ่งของที่จัดแสดงอยู่ในพิพิธภัณฑ มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับแกรนด์แคนยอนและชาวอเมริกันพื้นเมืองเผ่าอาลาไพ ผู้เป็นเจ้าของพิพิธภัณฑแห่งนี้

เด็กผู้หญิงบางคนแอบมองไฟเพอร์กับดีแลนแล้วหัวเราะคิกคัก เจสันเดาว่าพวกเธอคงจะเป็นแก๊งดาวโรงเรียนอะไรแบบนั้น พวกเธอสวมกางเกงยีนกับเสื้อสีชมพูที่เข้าคู่กัน แถมยังแต่งหน้าหนาเตอะพอจะไปงานปาร์ตี้ลิสวินได้เลย

พวกเธอคนหนึ่งพูดขึ้นว่า "เฮ้ ไฟเพอร์ เผาของเธอนะ! เจ้าของที่นี่ใช่ใหม ถ้าเธอเดินราขอบแล้วจะได้เข้าพิพิธภัณฑฟรีใหม่นะ!"

จากนั้นเด็กผู้หญิงที่เสื้อกีฬาระบ้า แม่แต่คนที่บอกว่าตัวเองเป็นคู่หูของไฟเพอร์ก็ยังแอบอมยิ้ม แขนเสื้อแจ็กเก็ตของไฟเพอร์ยาวปิดถึงมือ แต่เจสันรู้สึกได้ว่าเธอต้องกำหมัดอยู่แน่

* Sith Lord ตัวละครจากเรื่องสตาร์วอร์ส (Star Wars)

"พ่อของฉันเป็นชนเผ่าเชโรกี" เธอบอก "ไม่ใช่วอลาไพ แต่แน่นอนว่าเธอต้องมีเซลล์สมองสักนิดหนึ่งก่อนที่จะแยกความแตกต่างได้นะอิซาเบล"

อิซาเบลแสร้งทำเป็นตกใจจนตาโต ดูแล้วเหมือนนกฮูกที่แต่งหน้าจัดไม่มีผิด "โอ๊ะ ขอโทษที! จันแม่ของเธอยืนในผ้านี้สินะ อ้อ ลืมไป เธอไม่รู้จักแม่ของตัวเองนี่"

ไฟเพอร์พุ่งเข้าไปใส่อิซาเบล แต่ก่อนที่การต่อสู้จะเริ่มขึ้น โค้ชเฮดจ์ก็ตะเบ็งเสียงว่า "ข้างหลังนั้นพอได้แล้ว! ทำตัวดีๆ หน่อย ไม่อย่างนั้นฉันจะหยิบไม้เบสบอลออกมาแล้วนะ!"

แล้วกลุ่มเด็กๆ ก็เดินไปยังของจัดแสดงชิ้นต่อไป แต่เด็กผู้หญิงพวกนั้นยังคงยแหวะไฟเพอร์อยู่เป็นระยะ

"ดีใจไหมที่ได้กลับปาสงวน" คนหนึ่งพูดเสียงหวาน

"พ่อของเธอคงจะฉาวแต่มาจนไม่ยอมทำงานเลยสินะ" อีกคนทำเป็นหยุดด้วยน้ำเสียงเห็นอกเห็นใจ "มิน่าล่ะเธอถึงได้กลายเป็นพวกซี้ขโมย"

ไฟเพอร์ทำเป็นหูทวนลม แต่เจสันพร้อมจะเดินไปตอยพวกเธอเองแล้ว เขาอาจจะจำไฟเพอร์หรือแม้กระทั่งตัวเองไม่ได้ แต่เขารู้ว่าเขาเกลียดเด็กอันธพาล

ลีโอคว้าแขนของเขาไว้ "ใจเย็นน้า ไฟเพอร์ไม่ชอบให้เราไปยุ่งกับการต่อสู้ของเธอหรอก อีกอย่างถ้าเด็กพวกนั้นรู้ความจริงเรื่องพ่อของไฟเพอร์ล่ะก็ พวกเธอจะต้องคุกเข่าแล้วร้องว่า 'พวกเราผิดไปแล้ว!' แน่ๆ"

"ทำไม่ล่ะ เรื่องพ่อของเธอมันทำไมเธอ"

ลีโอหัวเราะเหมือนไม่เชื่อหูตัวเอง "นายล้อเล่นนี่เปล่า จำไม่ได้จริงๆ เหรอว่าพ่อของแฟนนายนะ..."

"ฟังนะ ฉันเองก็อยากจำได้อยู่หรอก แต่ฉันยังจำเธอไม่ได้ด้วยซ้ำ ไม่ต้องไปพูดถึงพ่อของเธอเลย"

ลีโอฉีปากดังวี๊ดวู้ว "จะอะไรก็ช่างเถอะ ไว้กลับไปถึงหอเราคงต้องมาคุยกันหน่อยแล้ว"

ทุกคนเดินต่อไปจนถึงท้ายห้องจัดแสดง ตรงนั้นมีประตูกุระจะบานใหญ่ซึ่งนำออกไปสู่ระเบียง

"เอลซ่า เจ้าพวกไก่อ่อน" ไค้ชเฮดจ์ประกาศ "พวกเธอกำลังจะได้เห็นแกรนด์แคนยอนแล้ว พยายามอย่าทำมันพังล่ะ สกายวอล์ก* นี่สามารถรับน้ำหนักของเครื่องบินเจ็ทได้ถึงเจ็ดสิบล้านปอนด์ เพราะฉะนั้นน้ำหนักรุ่นเฟเธอร์เวตอย่างพวกเธอน่าจะปลอดภัย ถ้าเป็นไปได้พยายามอย่าผลักใครตกลงไปข้างล่างล่ะ ไม่งั้นฉันจะต้องทำงานเอกสารเพิ่มอีกบานเลย"

ไค้ชเปิดประตู แล้วพวกเด็กๆ ก็เดินออกไปข้างนอกกัน แกรนด์แคนยอนทอดตัวอยู่เบื้องหน้าพวกเขา มันอยู่ตรงนี้และเป็นของจริง ที่ยื่นออกไปนอกขอบหน้าผาคือทางเดินรูปเกือกม้าที่ทำจากกระจก เราสามารถมองทะลุลงไปข้างล่างได้

"ให้ตายสิ" ลีโอเอ่ยขึ้น "นี่มันสุดยอจริง ๆ"

เจสันได้แต่เห็นด้วย แม้จะความจำเสื่อมและรู้สึกที่ตัวเองกำลังอยู่ผิดที่ผิดทาง เขาก็ยังอดประทับใจไม่ได้

หุบผาแคนยอนนี้ใหญ่โตและกว้างขวางเกินกว่าที่คุณจะชื่นชมได้จากภาพถ่าย มันสูงเสียดจนพวกนกยังต้องบินวนอยู่ข้างใต้ ลึกลงไปห้าวรอยฟุตข้างล่างมีแม่น้ำสายหนึ่งเลื้อยเลาะอยู่บนพื้นหุบผาแคนยอน เมื่อกี้ตตอนที่พวกเขาอยู่ในฟิฟิธันท์ เมฆพายุกลุ่มหนึ่งกำลังเคลื่อนตัวมาทางนี้ ทำให้เกิดเงาเหมือนใบหน้าโกรธเกรี้ยวปรากฏอยู่บนหน้าผา เจสันมองเห็นแต่แนวสีแดงและสีเทาอยู่รอบทิศ มันทำให้ทะเลทรายเว้าแหว่งเป็นหย่อมๆ เหมือนถูกเทพเจ้าสติเฟื่องเพื่อนสักองคิใช้มีดเฉือน

ทันใดนั้นเจสันก็รู้สึกปวดหัวจี๊ด เทพเจ้าสติเฟื่องเพื่อน...เขาไปเอาความคิดนี้มาจากไหนกัน เจสันรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเข้าใกล้ข้อมูลที่สำคัญบางอย่าง... ข้อมูลที่เขาควรจะรู้ ตอนนี้เขาต้องตกอยู่ในอันตรายสักอย่างแน่ๆ

"นายไม่เป็นไรนะ" ลีโอถาม "คงไม่ได้จะอ้วกพุ่งออกไปนอกทางเดินหรอกใช่ไหม ฉันไม่ได้พกกล้องมาด้วยนะ"

เจสันจับราวทางเดินไว้ เมื่อตัวสั่นเทาและเหงื่อแตกพลั๊ก แต่มันไม่ได้

* Skywalk จุดเที่ยวชมแกรนด์แคนยอนซึ่งเป็นทางเดินกระจกใสที่ยื่นออกไปในหุบเหวของแกรนด์แคนยอน ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถมองลงไปข้างล่างจริงๆ ได้

เป็นเพราะความสูง เขากะพริบตาถี่และแล้วอาการปวดศีรษะก็ค่อยๆ จางหายไป
"ฉันไม่เป็นไร" เขาพยายามพูดออกมา "แค่ปวดหัวนิดหน่อยนะ"

ด้านบนมีเสียงฟ้าร้องกึกก้อง แล้วลมเย็นๆ หอบหนึ่งก็แทบจะพัดเขา
ปลิวไปด้านข้าง

"นี่ไม่ปลอดภัยแน่" ลีโหยยี่ตามองเมฆเหล่านั้น "พายุอยู่เหนือหัวเราพอดี
แต่ท้องฟ้ารอบๆ กลับโปร่ง แปลกนะเนี่ยว่าไหม"

เจสันแหงนหน้าขึ้นไปมองแล้วก็พบว่าลีโหยยี่พูดถูก เมฆครีมีกลุ่มหนึ่ง
ลอยมาจอดอยู่เหนือสกายวอล์ก แต่ท้องฟ้าส่วนอื่นๆ กลับปลอดโปร่งแจ่มใส
ไปหมด เจสันพลันรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี

"เออละ เจ้าพวกไก่อ่อน!" โค้ชเฮดจ์ตะโกนขึ้น เขามองดูความสูงพายุเหมือน
รู้สึกไม่ค่อยสบายใจเช่นกัน "เราอาจต้องกลับก่อนกำหนด เพราะฉันรีบทำงาน
ได้แล้ว! จำไว้ จงเติมคำในช่องว่าง!"

พายุส่งเสียงดังกึกก้อง เจสันรู้สึกปวดหัวขึ้นมาอีกครั้ง เขาวิ่งเข้าไปใน
กระเป๋ากางเกงยื่นแล้วหยิบเหรียญเหรียญหนึ่งออกมาโดยที่ไม่รู้ว่าทำไม...
นี่เป็นเหรียญทองขนาดประมาณเหรียญห้าสิบบเซ็นต์ได้ แต่มันหนากว่าและ
ไม่กลมดิกเท่า หน้าเหรียญด้านหนึ่งเป็นรูปขวานรบ ส่วนอีกด้านเป็นรูปใบหน้า
ของชายที่สวมมาดัลยลอส* บนเหรียญมีคำว่า MLIVS สลักอยู่

"ไอ้โหยเซะ นั่นมันทองคำห่อ" ลีโหยยี่ถาม "นายอุบไว้ไม่ยอมเอามาจดฉัน
เลยนะ!"

ฝ่ายเจสันเก็บเหรียญกลับไปพาลางนึกสงสัยว่าเขาได้มันมาได้อย่างไร
และทำไมถึงได้รู้สึกว่าเขา กำลังจะต้องใช้มันในเร็วๆ นี้

"ไม่มีอะไรหรอก" เจสันพูด "ก็แค่เหรียญนะ"

ลีโหยยี่โหล่ บางที่เขาอาจจะต้องคิดอะไรอยู่ตลอดเวลาเหมือนที่ต้อง
ขยับมืออยู่ตลอดเวลาก็ได้ "ไปกันเถอะ" เขาบอก "ฉันขอทำให้นายอยู่ใกล้ๆ ไป
ข้างล่าง"

* Laurel พี่ชเชนคนหนึ่งที่มีใบเขียวตลอดทั้งปี มาลย์ที่ทำจากใบลอเรลมักใช้เป็นสัญลักษณ์ของชัยชนะ
เกียรติยศ การยกย่องสรรเสริญ เป็นต้น

THE HEROES OF OLYMPUS: THE LOST HERO

The Heroes of Olympus 1 วีรบุรุษผู้สาบสูญ

Rick Riordan เขียน

ดาวิษ ชาญชัยวานิช แปล

จำนวน 528 หน้า

ราคา 499 บาท

THE HEROES OF OLYMPUS: THE LOST HERO

Text copyright © 2010 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Gallt and
Zacker Literary Agency, LLC.

Thai language copyright © 2024 by Jamsai Publishing Co., Ltd.
All Rights Reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3205-3

ภาพประกอบ John Rocco

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.enter-books.com

editor@enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

การเดินทางเพื่อเรียกคืนความทรงจำ
และยับยั้งมหาภัยจากสิ่งเหนือธรรมชาติครั้งใหม่ซึ่งยิ่งใหญ่และร้ายกาจกว่าที่ผ่านมา

สงครามกับยักษ์ไทกันจบลงแล้ว

แต่ความสงบสุขยังมาไม่ถึง เพราะคำพยากรณ์บทใหญ่อุบัติขึ้น!
ไม่กี่เดือนหลังศึกที่แมนฮัตตัน ค่ายฮาฟฟลิดก็ต้องระส่ำระสายเมื่อวีรบุรุษคนสำคัญหายตัวไป
ขนาดเหล่าฟรานแห่งอาร์กมีสุมภ์กำลังแกะรอยก็ยังหาตัวไม่เจอ
ความช่วยเหลือจากเทพพิทักษ์ไม่มีมา เนื่องจากजू ไอลิมปัสได้ปิดตัวลง
ช่วงเวลาเดียวกัน บนรถโรงเรียนซึ่งมุ่งหน้าสู่แกรนด์แคนยอน
'เจสัน' ที่สะดุ้งตื่นขึ้นไม่รู้เลยว่าตนอยู่ที่ไหน กำลังทำอะไร และตัวเองเป็นใคร!
อาการความจำเสื่อมประหลาดๆ นี้สร้างความเป็นกังวลให้กับ
'ไฟเฟอร์' และ 'ลีโอ' แฟนและเพื่อนซี้ของเจสันอย่างมาก
หากเรื่องประหลาดที่สุดที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมา
เมื่อเพื่อนร่วมชั้นของพวกเขากลายเป็นปีศาจลมพายุบ้าคลั่ง
โค้ชทีมอเมริกันฟุตบอลมีท่าเป็นกับเท้าแพะ และรศศึกษาเพกซัสร่อนลงมาจากบนฟ้า!
ชะตากรรมแบบใดกันที่กำลังรอเด็กทั้งสามอยู่
นี่เกี่ยวข้องกับภารกิจเทพพิทักษ์การติดต่อกหรือไม่
ยังมีการหายตัวไปของเพอร์ซี่ แจ็กสันอีก
แต่ที่รู้แน่ๆ เลยก็คือนับจากนี้... โลกในสายตาของพวกเขาจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

เข้าสู่โลกจินตนาการ

ทดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-3205-3

9 786160 632053

ราคา 499 บาท